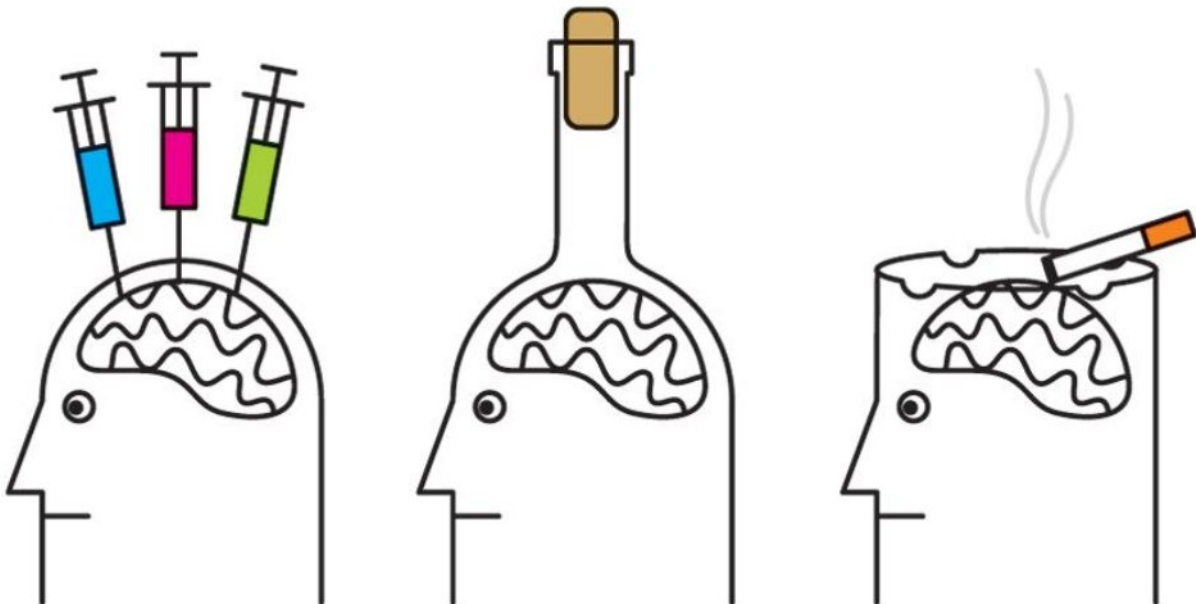

Зошто „не“?

Луѓето се благословени со клетвата на слободната мисла. Развивме голем број вештини само поради преживување. Но, не можам а да не се запрашам, каков човек би создал оружја за да уништи друг, и каков вид човек ги мрази другите толку многу?

Не зборувам само за пушките, бомбите и гранатите. Зборувам за нешта кои им се достапни на сите, без разлика на тоа колку години имаат. Нешта кои се однесуваа како да се над законот-со векови.

Зборувам за тоа свето тројство на модерни зла на човечкиот род, модерни јавачи на апокалипсата

кои се дружеа со нас со векови: алкохолот, цигарите и дрогата.

Луѓето се благословени со клетвата на слободната мисла. Ако некој сака да го труе своето тело и ум, тогаш ќе го стори тоа без оглед на тоа колку ги молиш да не го направат тоа.

Во некои случаи, можеме да се запрашаме дали слободната волја е нешто добро.

Лично, не сум ги искусила овие три зла; не сум ги поканила доброволно во своето тело, што ги има изненадено сите кои дознале за ова, особено откако дознаваат колку години имам. Очигледно, од мене се очекувало да пробам барем една цигара и да се напијам барем една чаша алкохол на моиве осумнаесет години. Се прашувам, зошто е тоа толку табу тема за разговор?

Луѓето ме гледаат како позатегната личност поради ова, но зошто е тоа така? Не ми е потребно да се опијам за да ми е забавно и поради тоа ме гледаат како чудна; чудна сум бидејќи моите земни задоволства се од друг тип.

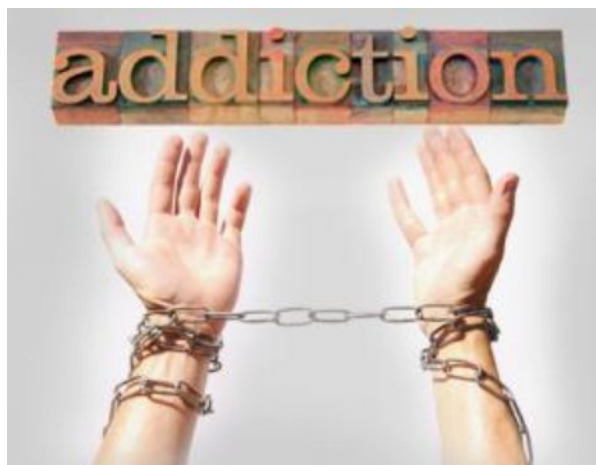
Логички зборувајќи, секој кој ја има совладано вештината на самоконтрола најверојатно би можел да експериментира со овие нешта додека е жив. Сепак, логиката често пропаѓа во модерното општество бидејќи луѓето не се родени со умови кои работат на чиста логика.

Зависниците знаат подобро од било кој што нивните валкани задоволства им прават на нивните умови и тела, но продолжуваат да се задоволуваат со нив. Можно е да има илјада причини, но според мене, главната е желбата да се избега од суровата реалност која ни е дадена, и да се направи своја.

Каде прекинуваш? Колку далеку ќе го изградиш својот свет додека нешто не се случи кое би го срушило? Како ќе го прифатиш ледениот туш на реалноста која е вистинска и која постои во тебе и надвор од тебе? Би можел ли, без да се срушиш како кула од карти?

Пушачите знаат и чувствуваат подобро од сите што им прави тој рак завиткан во хартија кој го вртат меѓу прсти. Задишаноста после качување еден кат скали е едно нешто, и лизгавата удолнина започнува. Еден погрешен чекор може да те прати во провалија.

Пушењето, на крајот од краиштата, е најприфатената општествена форма на самоповредување. Не прави ништо корисно за нашите тела и умови, освен тоа што нè убива со секој чад. Кога би прашале некој пушач зошто точно пуши, најпопуларниот одговор е дека ги опушта. Жал ми е што морам да го пукнам меурчето од сапуница низ кое го гледате светот и да ви ставам маска со кислород на лицето, но тоа се покажа неточно.

Доказано е дека самиот ритуал на ваѓањето цигара, ставајќи ја меѓу прсти и палејќи ја, е тоа што го опушта пушачот. Луѓето се навикнати на рутина, без оглед на тоа колку таа би можела да штети. Колку и да не сакам да признаам, пушењето за многу луѓе е рутина од која тешко можат да се извлечат. Но, ако ме прашате мене, има илјадници нешта кои можеме да ги правиме со дланките наместо да се труеме самите себе и тие околу нас.

Зошто да кажеме „не“?

Зависноста е како зајачката дупка на Алиса. Колку подалеку одиш, толку потешко е да се вратиш назад. Само тие кои се упорни и со нескршен дух можат да ја почувствуваат светлината повторно.

Луѓето се благословени со клетвата на слободно мислење. Понекогаш се прашувам дали воопшто и мислат.

Драгана Кнежевиќ

СОУ „Гоце Делчев“ Валандово

Мај 2016

